

Der er nogle i denne sal, der har det som yndlingsbeskæftigelse at skælde mit parti og min person ud for at være slapsvanse, at være for slatne på det ene og det andet område, men de selv samme politikere har ikke mod og mandshjerte m/k til at stå op over for, hvad de tror er en folkebølge og sige: »Ved I hvad, det her er, hvad vi vil, og hvad vi kan stå inde for.«

Jeg siger ikke hermed, at vi som folkevalgte skal være fjerne over for, hvad der foregår og måtte foregå i befolkningen eller i dele af befolkningen, for det er ikke noget entydigt bilde, men vi har som folkevalgte også en pligt til at stå op og sige: »Det her er, hvad vi mener, her er der en grænse for os,« og ikke bare løbe efter hinanden ud og ville spille højre wing, eller hvad det nu er, man kommer til at spille på det fodboldhold, som et folkevalgt organ udgør.

Der er anmeldt nogle besparelsesforslag fra Venstre og De Konservative, og vi ved jo også, at hr. Kim Behnke har skuffen fuld fra de andre år, og at vi igen i år fra Fremskridtspartiet vil se en lang, lang række forslag.

Fru Pia Kjærsgaard var inde på nogle talstørrelser i sit indlæg, og jeg synes, de var meget glædelige naturligvis for os alle sammen, håber jeg da, og ikke bare for regeringspolitikere. I 1993, og det være sagt uden malice, hvem der havde regeringsansvaret, kom man op på et underskud på de offentlige budgetter på 35 mia. kr., og nu i 1998 forudser man, at vi når op på et overskud på 17 mia. kr., altså en forskel på 52 mia. kr. Det er sket i en stabil, kontinuert udvikling, men alligevel er det jo ganske store beløb, der er blevet flyttet.

Når vi nu tager de 52 mia. kr., som man kan sige har bevæget sig fra 1993 til 1998, 5 år, og sammenligner med det, som Venstre og De Konservative gerne vil på bare årets finanslov, hvor de taler om 23 mia. kr. i besparelser, hvilket altså er næsten halvdelen af det beløb, som man har rykket den samlede offentlige sektors balance med over en 5-årig periode, er det simpelt hen besparelsesforslag, som ville slå det danske samfund omkuld.

Jeg spurgte hr. Thor Pedersen efter hans indlæg, om han ville fortælle os, hvor mange offentligt ansatte der skulle væk, jeg brugte ordet fyres, som måske ikke er særlig rart, så vi kan da godt prøve på at kalde det noget andet, f.eks. fritstilling, hvis det var det, der gjorde, at hr. Thor Pedersen ikke turde svare. Men realiteten er altså, at der er nogle, der skal væk fra

den offentlige sektor. Hvor mange er det, der som følge af disse 23 mia. kr. skal væk? Det vil vi sådan set godt vide, men ellers skal vi jo nok finde en lejlighed til at komme ind på det.

Dette års finanslov skulle gerne kunne blive vedtaget med et bredt flertal. Det lykkedes jo sidste år, og tryllekunstneren, som nogle har kaldt vores finansminister, skal måske igen ud på slap line. Det kan godt være, at opgaven i år ikke er så voldsomt besværlig. Vi håber på konstruktive forhandlinger, i det omfang det bliver nødvendigt.

Vi kan dog sige, som jeg var inde på undervejs, at et eller andet sted er det måske startet meget godt. I foråret var vi allerede i gang med venstrefløjen og fik lavet noget med SF og Enhedslisten, og nu har vi så lavet noget med V og K, og alt sammen bekræfter altså, at regeringen er handlekraftig og plejer at få sine resultater igennem. Lad os se, om ikke også det skal lykkes med finansloven i år.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg vil indrømme over for hr. Bjørn Elmquist, at det altid har naget mig lidt, at jeg ikke kan forstå radikal tankegang. Det har egentlig altid været et problem for mig, når man lever i en så politisk verden som den, der er her på Christiansborg. Jeg har fundet lidt trøst hos min 89-årige mor, der siger: »Thor, livet er for kort til at forstå De Radikale.« Det er hendes erfaring.

Men jeg er lige ved at tro, at jeg alligevel i dag vinder lidt ind på at forstå radikal tankegang, for hvad var det, hr. Bjørn Elmquist sagde? Jo, når vi talte om vold, problemer med vold, lov og orden, var det i virkeligheden tit og ofte et ekko af noget, vi selv sagde om noget, vi forestillede os.

Nu begynder jeg måske at forstå problemet, som hr. Bjørn Elmquist ser det, for når vi i tv fra Århus ser gadekampe, skudepisoder, folk, der bliver skudt, så lad os lige forestille os, at det slet ikke er virkeligheden. Når vi ser tilfældige mennesker uden egen skyld blive overfaldet på banegårdscenetre i Odense, slået ned, fordi unge bander vil gøre sig til helte, sparket til, hoppet på, så er det altså noget, vi forestiller os; det er ikke noget, der sker.

Når vi i København oplever, at uskyldige mennesker bliver overfaldet, slået ned og sparket, så er det noget, vi forestiller os. Jeg begynder at forstå den verden, hr. Bjørn Elmquist lever i. Det er en forestillet verden, men proble-